

РЕШЕНИЕ

№ 142

гр. Пловдив, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Й. Захова

Членове: Весела Ив. Евстатиева
Даниела Д. Събчева

при участието на секретаря Гинка К. Големанска
като разгледа докладваното от Елена Й. Захова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20225300600242 по описа за 2022 година

взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XXI-ва от НПК.

Образувано е по жалба на частния тъжител Н.К. срещу присъда № 260120/21.06.2021 г. на Районен съд-Пловдив, IV-ти н.с., постановена по НЧХД № 784/2020г. по описа на същия съд, с която подс. А.А. е признат за невинен и оправдан по възведеното му обвинение за извършено престъпление по чл. 182 ал. 2 от НК. В допълнението към въззивната жалба са наведени оплаквания за необоснованост на присъдата и е направено искане за отмяната ѝ и постановяване на нова, осъдителна присъда.

Частният тъжител К. не се явява пред въззивния съд, редовно призована. Повереникът ѝ- адв. П., поддържа жалбата и допълнението към нея. Счита за несъмнено установено, че подс. А.А. системно е нарушавал постановените от съда съдебни актове, в които има определен режим на лични отношения с децата и издадени спрямо него заповеди за защита от домашно насилие на децата и съпругата. На 08.01.2018 г. подс. А. за пореден път е нарушил постановления от съда режим на лични отношения с децата, не е уведомил майката за местонахождението на сина си- *, непълнолетен към тази дата, с когото той е бил заедно в ресторант до късно вечерта, след което е оставил

детето само да се прибира в тъмната част на деня от ресторанта до вкъщи. Това е извършено извън времето, определено за лични отношения с детето. Майката е била принудена да подаде сигнал до 2 РУ, където е образувана преписка и са били направени предупредителни протоколи спрямо подс. А.. Той умишлено е извършил престъпление по чл.182 ал.2 от НК. Поддържа направеното искане да се отмени оправдателната присъда, постановена от РСПД и да бъде постановена осъдителна спрямо подс. А. присъда за извършеното от него престъпление по чл.182 ал.2 от НК.

Подсъдимият А. и защитникът му- адв.Д. изразяват становище за неоснователност на въззивната жалба. Считат, че на 08.01.2018 г. подсъдимият не е обективирал поведение, съдържащо белезите на престъплението, за което се води наказателното производство. Становището им е, че първоинстанционният съдебен акт е правилен и обоснован, поради което следва да бъде потвърден. Молят съда да се произнесе и за разноските, които са поискани пред първата инстанция, но не са присъдени. Претендират и разноси за въззивното производство.

Пловдивският окръжен съд, като анализира доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, направеното възражение в жалбата, допълнението към нея и изразеното от страните пред настоящата инстанция и след като провери атакувания съдебен акт изцяло, съобразно правомощията и задълженията си по чл. 313 и 314 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Жалбата е **допустима**. Депозирана е от страна в процеса, която има процесуално призната възможност да атакува постановения съдебен акт. Подадена е в срока за обжалването му.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови атакуваната пред настоящия съд присъда, Пловдивският районен съд е намерил за несъмнено установена от доказателствата по делото следната фактическа обстановка на извършеното:

Подс. А. и частната тъжителка К. сключили граждански брак на 23.06.2002г. По време на брака им се родили две деца – *, роден на *г. и *, родена на *. Съпрузите били във фактическа раздяла от 2014г.

С Определение от 05.03.2015г. по гр. д. № 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с., влязло в сила на 05.03.2015г., до приключване на производството по делото, били определени привременни мерки. Упражняването на родителските права било предоставено на ч. тъжител К. и

определено местоживеее на децата при майката, на която било предоставено ползването на семейното жилище, намиращо се в гр. Пловдив, ул. „Кочо Честименски“ № 2, вх.В, ет.2, ап.5. Бил определен и режим за лични контакти между бащата и децата: всяка първа и трета събота и неделя от месеца, без преспиване от 10:00ч. до 18:00ч. и всяка втора и четвърта седмица от месеца в сряда от 17:00ч. до 19:30ч. С Определение от 09.05.2015г. по гр. д. № 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с., влязло в сила на 09.05.2015г., бил изменен определеният режим за лични контакти, като привременна мярка до приключване на производството по делото, като към определеният такъв били добавени и 10 дни през лятото, които не съвпадали с годишния отпуск на майката.

С Решение № 536/22.02.2017г. по гр. д. № 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с., бил прекратен бракът между Н.К. и А.А.. С Решение от 26.10.2017г. по гр. д. № 1638/2017г. по описа на ОС Пловдив, ГО, VII въззивен гр. с., било потвърдено решението на РС Пловдив в частта относно вината за прекратяване на брака, упражняването на родителските права, семейното жилище и издръжката. Решението било отменено в частта относно определения режим на лични отношения между бащата и децата и постановен друг такъв. С Определение № 893/19.11.2018г. по гр. д. № 3126/2018г. по описа на ВКС, IV ГО не било допуснато касационно обжалване на въззивното решение. Така Решение № 536/22.02.2017г. по гр. д. № 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с. влязло в сила в частта за издръжката и режима за лични контакти на 19.11.2018г.; в частта за вината, упражняването на родителските права, семейното жилище на 06.02.2018г.; в частта за прекратяване на брака на 15.04.2017г.

Към инкриминирания период подс. А. живеел със сестра си - св. * в жилището на последната, находящо се в гр. Пловдив, ул. *. На 06. и 07.01.2018г., в изпълнение на режима на лични контакти децата * А. и * А.а били при баща си. Тогава сестрата на подсъдимия провела разговор с племенника си и го поканила на рождения си ден, който бил на 08.01.2018г. На този разговор не присъствали подс. А. и дъщеря му, която не била поканена от св. А.а, тъй като била по-малка, за разлика от брат й, за когото знаела, че сам ходи на рождения и именни дни на съученици и приятели. За отправената покана св. А.а не споделила нито с подсъдимия, нито с Н.К., тъй като не счела това за необходимо, а и тя самата не поддържала какъвто и да

било контакт с последната. Това не направил и * А..

На 08.01.2018г. около 19:30ч. св. А.а заедно с брат си, баща си и нейна приятелка – св. * се намирали в ресторант „*“ по повод рождения ѝ ден. Именно там св. А.а казала на брат си, че е поканила и племенника си, от което подсъдимият останал изненадан. Малко по-късно, между 20:00ч. - 20:30ч., в ресторанта отишъл и св.* А., който след като се нахранил, около 21:15ч. - 21:20ч. тръгнал към дома си, намиращ се наблизо.

Междувременно тъжителят К. няколко пъти се опитала да се свърже по телефона със сина си, но той не отговарял на обажданията ѝ. Тъй като детето не се прибрало вкъщи, около 21:10ч. майка му подала сигнал във Второ РУ при ОДМВР – Пловдив, че бившият ѝ мъж го е взел от училище и не го е върнал, без да има право на това. Сигналът бил вписан в дневника за получени и предадени сигнали и разпореждания в ОДЦ /ОДЧ/ рег. № 435р-16902/02.10.2017г.

* А. се прибрал в дома си около 21:30ч. и казал на майка си, че е бил на рожден ден на леля си.

Впоследствие тъжителката К. подала сигнал до РП Пловдив, въз основа на който била образувана пр. преписка № 337/2018 по описа на РП Пловдив. С Постановление на РП Пловдив от 16.05.2018г. било образувано досъдебно производство за това, че през м. януари 2018г. в гр. Пловдив, като родител не е изпълнил съдебно решение № 536/22.02.2017г. относно лични контакти с дете – престъпление по чл.182 ал.2 от НК. С Постановление на РП Пловдив от 05.12.2019г. на основание чл.193а от НК било спряно наказателното производство по досъдебно производство № 214/2018г. по описа на ОСО при ОП Пловдив, тъй като наказателното преследване за престъплението по чл.182 ал.2 от НК се възбужда по тъжба на пострадалия.

До Н.К. било изпратено съобщение по чл.50 и чл.81 от НПК, че като пострадала може да упражни правата на частен тъжител съгласно чл.80 от НПК в 6-месечен срок от получаване на съобщението. В определения от закона срок тя подала да РС-Пловдив частната тъжба, с която е поставено началото на настоящето наказателно производство.

С Разпореждане от 14.04.2020г., потвърдено с Определение № 260321/16.11.2020г. по ВЧНД № 1204/2020г. по описа на ОС Пловдив, , е прекратено производството по НЧХД № 784/2020г. по описа на РС Пловдив,

IV н. с. в частта, в която се твърди подс. А. да е осъществил продължавано престъпление по смисъла на чл.182 ал.2 вр. чл.26 ал.1 от НК на дати: 23.04.2018г. около 22:00ч.; 24.04.2018г.; 25.04.2018г. около 21:30ч.; 06.05.2018г. около 18:00ч.; 07.05.2018г. около 20:00ч.; 08.05.2018г. около 12:30ч.; 10.05.2018г. около 12:30ч.; 10.12.2018г. около 14:00ч.; 11.01.2019г. около 14:00ч.; 07.202019г. около 15:00ч.; 04.04.2019г. около 15:00ч.

Възражението за неправилна фактическа установеност на деянието, е неоснователно.

Така възприетите фактически положения са изведени при липса на съществени процесуални нарушения, като при оценката на доказателствените материали не са допуснати логически грешки. Съдът е взел предвид комплексно събраните по делото доказателствени материали, анализирал ги е коректно, обективно и аргументирано, стриктно според действителния им смисъл и съдържание, без да допуска превратна интерпретация, да игнорира обвинителните доказателства или да пресилва значението на оправдателните. Аналитичната дейност на съда е осъществена съобразно изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 3 и ал. 5 от НПК.

Пловдивският окръжен съд споделя изцяло изводите на контролирания съд досежно фактическата установеност на извършеното, тъй като те съответстват напълно на изводимото от доказателствената съвкупност.

Правилно са ценени събраните по надлежния процесуален ред писмени доказателства: съобщение по чл.50 и чл.81 от НПК /л.8/, Постановление от 05.12.2019г. на РП Пловдив за спиране на наказателно производство /л.9-13/, Определение от 05.03.2015г. по гр. д. № 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с. /л.14-21/, Определение от 19.05.2015г. по гр. д. № 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с. /л.22-27/, Решение от 26.10.2017г. по гр. д. № 1638/2017г. по описа на ОС Пловдив, ГО, VII въззивен гр. с. /л.31-34/, Решение № 536/22.02.2017г. по гр. д. № 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с. /л.35-37 и л.165-166/, Постановление от 16.05.2018г. на РП Пловдив за образуване на досъдебно производство /л.52-53/, справка за съдимост /л.70/, обяснения от * /л.140/, призовка до * /л.27/, дневник за получени и предадени сигнали и разпореждания в ОДЦ /ОДЧ/ на Второ РУ при ОДМВР – Пловдив рег. № 435р-16902/02.10.2017г. /л.151-153/, удостоверение по гр. д.

№ 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с. от 09.11.2017г. /л.170/, досъдебно производство № 214/2018г. по описа на ОСлО при ОП Пловдив, пр. преписка № 337/2018г. по описа на РП Пловдив, карта за подс. А..

Задълбочено са били обсъдени самостоятелно и наред с изводимото от другите доказателствени източници обясненията на подсъдимия и показанията на разпитаните по делото свидетели. Съдът е възприел изцяло депозираните от подс. А. обяснения, като ги е обсъдил с оглед двоякото им процесуално предназначение- източник на преки доказателства, но и основно средство за реализиране на правото на защита Констатирайки съответствието им с останалите кредитирани доказателства по делото и липсата на оборващи ги такива те са възприети и този подход е правилен.

От тях се установява, че подс. А. преди инкриминираната дата и на нея не е предлагал или по какъвто и да било начин уговарял сина си да отиде на рождения ден на леля си, както и незнание, че синът му е бил предварително поканен за това събитие. Подсъдимият е разбрал за това в ресторанта, когато сестра му съобщила малко преди идването на детето, че е поканила и *. Останал изненадан. Подс. А. действително не е уведомил бившата си съпруга, че синът им е на рожден ден на леля си, но са логични и обясненията му за това- от една страна мислел, че тя знае, с оглед предшестващата покана към сина им; а от друга- двамата бивши съпрузи към онзи момент не провеждали каквато и да било комуникация. Синът му си е тръгнал сам около 21:15ч. – 21:20ч., като казал, че отива на местоработата на майка си, която се намирала на около 200м. - 300м. от ресторанта. Съображенията на първостепенния съд относно съответствието на обясненията със заявеното не само от сестра му - св. А.а, но и с показанията на сина му- св. А., както и за липса на оборващи ги доказателства са подробни, правилни и се споделят напълно и от настоящия съд.

Изцяло са били кредитирани и показанията на св. А.- детето, спрямо което се твърди да е извършено неизпълнението на режима за лични контакти по начин, осъществяващ състава на престъплението по чл. 182 от НК. От тях се установява, че когато свидетелят е бил при баща си преди инкриминираната дата при съобразяване с режима за лични контакти, леля му го е поканила на рождения си ден на 08.01.2018г., на този разговор не са присъствали баща му и сестра му; за поканата св. А. не казал нито на баща си,

нито на майка си, тъй като преценил, че тя няма да го пусне да отиде; въпреки, че тя му звъняла няколко пъти, докато бил в ресторанта, не отговарял на обажданията ѝ, защото не искал да ѝ казва къде ѝ, понеже се притеснявал, че тя ще му се скара, че е отишъл без да я пита. Св. А. лично е възприел и факта, че баща му се е изненадал, когато той е отишъл в ресторанта. Тръгнал си сам и се е прибрал около 21:30ч., не е имало нужда някой да го изпраща, тъй като домът му се е намирал на около 10 мин. път пеша, а и друг път се е прибирал по това време.

Първостепенният съд е отчетел, че св. А., като син на страните по делото депозира показания, които отговарят на обективната истина, а не ползващи едната или другата страна. Към момента на разпита му той е живеел при майка си, което допълнително сочи на малка вероятност да твърди факти, които са и в неин ущърб и не отговарят на истината. Твърдението, направено пред районния съд, но не и пред настоящия-че подсъдимият е въздействал върху свидетеля, за да даде показания в полза на бащата, е лишено от доказателствена опора и аргументирано отхвърлено.

След обсъждане на евентуалната заинтересованост на св. А.а от изхода на делото, поради близкото ѝ родство с подсъдимия (негова сестра), съдът е кредитирал показанията ѝ, като е констатирал съответствието им с останалите възприети доказателства. В тази му дейност също не се констатира порочи. За обективни и незаинтересовани съдът е намерил показанията на св. *, която също е била на рождения ден на св. А.а, и на св. *, която като „инспектор детска педагогическа стая“ е присъствала на редица случаи с участието на страните по делото, включително и е снела обяснения от св. А. на 08.03.2018г.

Наведените възражения в допълнението към въззивната жалба относно нарушение в доказателствената дейност на съда, поради неизясняване на съдържанието на подадения от частната тъжителка до II РУ на МВР сигнал за случая, е неоснователно. Този сигнал е приложен по делото. Съдържанието на сочения документ няма никаква доказателствена сила за установяване на фактите, включени в предмета на доказване. Той може само да обоснове извод, че за инкриминираните събития частната тъжителка е сезирала полицейските органи и датата, на която е сторила това- обстоятелства, възприети правилно от РС-Пловдив в проверявания акт. Пред въззивната

инстанция беше разпитан св. В. СП.- полицейския служител, работил по множество жалби, депозиран от страните в производството. Той разпозна в съдържанието на приложен по делото протокол за предупреждение по ЗМВР на подсъдимия собствените си данни и себе си, като дл. лице, осъществило действието. Други доказателства този свидетел не заяви, освен личните си наблюдения за жалби от едната и от другата страна срещу насрещната.

Счетото по досъдебно производство № 214/2018г. по описа на ОСЛО при ОП Пловдив, пр. преписка № 337/2018г. по описа на РП Пловдив обяснение от * от 08.03.2018г. правилно е ценено като недопустим източник на доказателства. Законосъобразен, процесуално издържан и споделяем е изводът, че следственото дело е приложено по настоящето, но събраната по него доказателствена маса не може да бъде ползвана, тъй като това би противоречало на основни принципи на наказателния процес. Лицето е разпитано по настоящето делото в качеството на свидетел и именно така депозираните показания, като приобщени по надлежния процесуален ред са годен източник на доказателства.

Кредитирането от проверявания съд на обясненията на подсъдимия, показанията на свидетелите А.а, А., * като обективни, непротиворечиви и кореспондиращи помежду си е правилно. Наведените срещу това общо заявени оплаквания, са неоснователни.

Св. К. не е очевидец на случилото се, разбрала е за него от дъщеря си. Лично е възприела, че внукът ѝ не се е прибрал вкъщи след учебните часове. Заявеното, че няколко дни след това внукът ѝ в разговор с майка си ѝ споделил, че на 06.01.2018г. баща му и леля му са разговаряли с него и са се уговорили той да отиде в ресторанта след училище, като баща му го е предупредил да не споделя това с майка си и сестра си, че дъщеря ѝ е звъняла по телефона на подсъдимия, но той не отговарял на обажданията ѝ, правилно е възприето като недостовърно, поради близката родствена връзка с частния тъжител (майка) и противоречието с останалите кредитирани от съда обстоятелства за същите факти.

Както беше вече изразено по-горе, не се установяват пороци в дейността на проверявания съд в процеса на събиране, проверка, анализ и оценка на наличните доказателства. Фактите, които те установяват, са ясно изведени. Фактическата обстановка, възприета в мотивите към проверяваната

присъда съответства на установените фаякти.

При правилно възприетата фактическа обстановка РС-Пловдив не е извършил и твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон, като е приел за недоказано възведеното с частната тъжба обвинение подс. А. да е осъществил съставомерните признаци на престъпление по чл.182 ал.2 от НК.

Несъмнено установено и неоспорвано от страните по делото е, че са били определени привременни мерки до приключване на производството по гр. д. № 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с. С Определение от 05.03.2015г., в сила от 05.03.2015г., упражняването на родителските права спрямо децата на подсъдимия и частната тъжителка е било предоставено на тяхната майка- ч. тъжител К.. Бил е определен режим за лични контакти между бащата и децата: всяка първа и трета събота и неделя от месеца, без преспиване от 10:00ч. до 18:00ч. и всяка втора и четвърта седмица от месеца в сряда от 17:00ч. до 19:30ч. С Определение от 09.05.2015г., влязло в сила на 09.05.2015г., бил изменен режимът за лични контакти, като към определения такъв били добавени и 10 дни през лятото, които да не съвпадат с годишния отпуск на майката.

Коректно е анализирана и приложена относимата за случая съдебна практика. Съгласно Тълкувателно решение № 22/20.04.1983г. по н. д. № 23/83, ОСНК съдебни решения по смисъла на чл.182 ал.2 от НК са и съдебните актове, с които се определят привременни мерки относно упражняването на родителските права и относно личните контакти между родители и деца. Макар и привременните мерки да не се ползват със сила на присъдено нещо, те имат действие до постановяване на окончателно решение, уреждащо отношенията във връзка с упражняването на родителските права и могат да бъдат изменявани или отменявани от съда, който ги е постановил. Привременните мерки се ползват с изпълнителна сила и при изпълнението им също би могло да се осъществи изпълнителното деяние по чл.182 ал.2 от НК.

Впоследствие режимът на лични контакти между бащата и децата е установен и в бракоразводното решение - Решение № 536/22.02.2017г. по гр. д. № 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с. В тази му част е влязло в сила на 19.11.2018г. (след инкриминираната дата- 08.01.2018г.).

Решение от 26.10.2017г. по гр. д. № 1638/2017г. по описа на ОС Пловдив, ГО, VII въззивен гр. с., с което решението на РС – Пловдив е било отменено в частта относно определения режим на лични отношения между бащата и децата и постановен нов такъв, е постановено преди датата, на която се твърди подсъдимият да е извършил престъплението, за което е предаден на съд. Въпреки че съгласно разпоредбата на чл.404 т.1 от ГПК осъдителните решения на въззивните съдилища подлежат на предварително изпълнение, доколкото в случая не се установява такова да е било допуснато, към процесната дата задължителна сила както за подсъдимия, така и за тъжителката е имало именно Определение от 05.03.2015г., влязло в сила на 05.03.2015г., по гр. д. № 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с., изменено с Определение от 09.05.2015г., влязло в сила на 09.05.2015г.

Не е спорно по делото и че на 08.01.2018г. подс. А. и синът му са се срещнали в ресторант „*“ в гр. Пловдив. Правилен е изводът, че по делото не се установява това да е станало по инициатива на подсъдимия. Св. А.а е поканила племенника си на рождения си ден, което е сторила в проведен между тях двамата разговор, на който подсъдимият не е присъствал. За поканата подсъдимият разбрал едва в ресторанта, в потвърждение на което е заявеното и от бащата, и от сина, че подсъдимият се е изненадал. Т.е. бащата и детето са се оказали заедно на рождения ден на св. А.а, но това е било в резултат на действията на последната, която ги е поканила и в изпълнение на решението на самото дете- св. А. да приеме поканата и отиде на рождения ден на леля си.

Действително, след като св. А. е отишъл на рождения ден на леля си, подсъдимият А. не е уведомил бившата си съпруга за идването и оставането на сина им в ресторанта. Възприетите обяснения за това- от една страна, защото мислел, че майката знае, а от друга, защото двамата към онзи момент не поддържали комуникация, са логични и изключват умисъл за действия на подсъдимия, насочени пряко към нарушаване на установения със съдебен акт режим на лични контакти. Не се установява тъжителката К. да е звъняла по телефона на подсъдимия, а той да не е отговарял на обажданията ѝ. За това, че св. А.а не е уведомила тъжителката за поканата към детето, не би могъл да се държи отговорен подсъдимият, който не е знаел за нея.

Изложените аргументи относно обективната и субективна

съставомерност на престъплението по чл. 182 ал. 2 от НК са правилни и се споделят изцяло и от настоящия съд. Законодателят е изходил от идеята за прилагане на принципа, че водещ е интересът на детето и той не следва да е накърнен. По делото не се установява дейтелност на подс. А. насочена към неспазване на съдебния акт в частта относно определения му режим на контакти със сина му. Споделяеми изцяло са както констатациите на РС-Пловдив за липса на обективизирано от подс. А. поведение, което да осъществява белезите на сочената норма, тако и това, че в случая релевантни са волята на детето и желанието му (за формирането на което подс. А. няма принос) да отиде на рождения ден на леля си, предвид и възрастта, на която то е било към инкриминираната дата. Св. * А. сам е решил да отиде на рождения ден на леля си, на който е бил поканен от нея, като не може да се твърди противоправно бездействие от страна на подсъдимия за това, че не е предприел действия по прибирането на сина си предвид изложеното относно волята и желанието на детето.

Това, че подс. А. не е придружил сина си до дома му, а го е оставил да се прибере сам, също не сочи неизпълнение на определения режим за лични контакти. Съгласно чл.8 ал.3 от Закона за закрила на детето родителите са длъжни да го придружават на обществени места след 20:00ч., ако детето не е навършило 14-годишна възраст, съответно след 22:00ч., ако детето е навършило 14-годишна възраст. Към 08.01.2018г. св. А. е бил непълнолетен, поради което и доколкото се е прибрал у дома си около 21:30ч., не е имало нужда да бъде придружаван от когото и да било. Той самият сочи, че и друг път се е случвало да се прибира сам след 21:30ч., но в случая проблемът се е изразил в това, че не отговарял на телефонните обаждания на майка си, защото не искал да ѝ казва къде е, тъй като се притеснявал, че тя ще му се скара, както и това, че е отишъл без да я пита, а не я е питал, понеже е преценил, че няма да го пусне да отиде.

Като е постановил, че подс. А. е невинен в това на 08.01.2018г. в гр. Пловдив, като родител на *, ЕГН *****, да не е изпълнил Определение от 05.03.2015г., постановено по гр. д. № 9442/2014г. по описа на РС Пловдив, III бр. с. за определяне на привременни мерки, влязло в сила на 05.03.2015г., изменено с Определение от 19.05.2015г., влязло в сила на 19.05.2015г., като не е спазил режима за лични контакти с детето и основание чл.304 от НПК го е

оправдал по повдигнатото обвинение за престъпление по чл.182 ал.2 от НК, РС-Пловдив е постановил правилен и законосъобразен акт. Присъдата следва да бъде потвърдена. Възраженията, наведени във въззивната жалба, допълнението към нея и пред настоящия съд са неоснователни.

Неоснователно е искането за присъждане в полза на подсъдимия на направените по делото разноси за въззивното производство. Видно от представения договор за правна помощ възнаграждение за защитника не е договорено, не е и изплатено. Съобр. разпоредбата на чл. 190 ал. 1 от НПК, когато подсъдимият бъде признат за невинен или наказателното производство бъде прекратено, разноските по дела, образувани по тѣжба на пострадалия до съда, се възлагат на частния тѣжител. Разпоредбата повелява възстановяване на подсъдимия на действително направени разноси, каквито в случая не се и твърди да подс. А. да е посрещнал.

Воден от горното и на осн. чл. 334 т. 6 вр. с с чл. 338 от НПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260120/21.06.2021 г. на Районен съд-Пловдив, IV-ти н.с., постановена по НЧХД № 784/2020г. по описа на същия съд.

Решението не подлежи на обжалване.

Да се съобщи на страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____